

[Erik Eriksen.]

følelser for mig; men, sagde den højtærede minister, hans forstand måtte advare ham imod venstres hårde kerne i forbund med det ærede medlem hr. Poul Sørensen. Nu ved jeg såmænd ikke, hvad der er kerne, og hvad der er hårdhed i det radikale venstre, men jeg tror ikke, den højtærede minister er den rette til at komme og tale om hård kerne. Jeg tror det ærlig talt ikke!

Ja, jeg kunne komme med mange ting, højtærede minister... (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Gør det bare!). Nå, det er i og for sig synd, for det vedrører ikke den højtærede økonomiminister direkte. Men når f. eks. gruppeformanden på et radikalt landsmøde ikke bliver genvalgt til bestyrelsen, når den højtærede undervisningsminister, der vel dog har betydet mere for det radikale venstre end nogen anden — dette være sagt med al den ærbødighed, jeg nærer for den højtærede minister — heller ikke bliver genvalgt, og vi ikke kan få noget at vide derom i det radikale venstres egen presse, så — undskyld jeg siger det — synes det alligevel at være, om ikke kerne, så dog megen hårdhed.

Se, jeg er altid taknemlig, når den højtærede økonomiminister giver mig et råd. Det vil jeg også være denne gang, men den højtærede minister må bare ikke forlange med den fortid, han har, med de resultater, han kan pege på i retning af at bygge et liberalt parti op, at vi skal tage ham alvorligt, når han giver os andre et råd om, hvordan vi skal bære os ad.

Poul Møller: Jeg komplimenterer det ærede medlem hr. Niels Andersen for den tale, han holdt her i formiddags. Der fik man virkelig et indtryk af, at vi stod over for en retsstatsmand, der, omend han ikke var renlivet, for det er det ærede medlem aldeles ikke, så dog var en retsstatsmand, der troede på den politik, han førte. Det er uhyre sjældent, vi er ude for den slags. Han kunne fortælle både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og mig, at vi var svage i koderne eller i hvert fald havde været det i dag. Nu er det jo ikke koderne, men hovederne, det drejer sig om her i salen, så derfor kan vi tage denne kritik forholdsvist let, det er jo ikke galopløb

el. lign., der er tale om; men jeg synes alligevel, man skal være lidt varsom med at kalde os andre svage, når man skal være defensor for retsforbundets politik gennem de sidste to år. Der har været lidt for mange og lidt for tydelige svagheder, som er lagt lidt for kraftigt frem til, at man uden videre kan vælte dem fra sig i en tale, hvor velholdt den end kan være.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om forsvaret, som jeg ikke tror vi er så forfærdelig uenige om, nemlig at det ikke først og fremmest drejer sig om at finde et beløb og lægge det ind i budgettet, men at finde ud af, hvilket forsvar vi skal have. Men det ærede medlem gjorde også en bemærkning, som jeg i høj grad må anholde, idet han sagde, at forsvarsstyrelsen skulle have holdt sig hjemme. Jeg mener, at det igen er udtryk for den tankegang, vi har mødt så tit fra regeringsbankene i den sidste tid, at man ligesom er imod, at sagkundskaben blander sig i forsvarsdebatten, at man føler sig ilde tilpas ved det, at man egentlig synes, at det er illoyalt af vore befalingsmænd, som dog er tjenestemænd i den danske stat, at udtale sig om det, de har forstand på. Jeg kan ikke se rettere, end at det må være grundlaget for et folkestyre, at de sagkyndige har lejlighed til frit at udtale sig over for folket og folketingset. Hvis man vil anfægte sagkundskabens ret til at udtale sig, bliver dette tings handlinger og folkets valg af ledende mænd ringere, end det burde være.

Det ærede medlem kom med en bemærkning, som jeg også synes var karakteristisk for retsforbundets stilling til mange sager, idet han sagde om forsvarssagen, at vi måtte i denne sag se „ret“ fordomsfrit på tingene. Nu ved jeg ikke, hvad det vil sige at se „ret“ fordomsfrit på tingene. Det var ligesom en lille tilbageholdenhed over for det at være fordomsfri. Ganske fordomsfri kunne man ikke være, men „ret“ fordomsfri. Jeg ved ikke, om dette lille „ret“ skal udmøntes i kroner og øre eller regimenter og bataljoner, men det kan det ærede medlem måske forklare os.

Men højdepunktet i det ærede medlems tale nåedes, da han fortalte, at vi havde en enestående regering i dette land, en regering, der oven i købet var indstillet på at betale folk de penge tilbage, den havde